

1999 – Alžbeta Kopisová je Mladým talentom roka 2024 a skutočne sa tak aj cíti. Je odchovaná na mlieku Alma Mater STU, kde prešla širokým prienikom umeleckých médií - od nejednoznačného dizajnu až po prácu s hmotou. Počas pandémie si z ateliéru odbehla zakáľať prasatá do nórskeho mäsokombinátu a následne spolu s komplicom - Zuzanou Hančíkovou, odliali sériu mužských falusov, ktoré nikdy nezvädnú a už vôbec nikdy nesklamú. Aktuálne je študentkou VŠVU na Katedre fotografie a nových médií. Fotku má rada natoľko, že ju na ňu dokázal zbaliť sploditeľ jej dieťaťa, a od 7. januára 2024 je kojná ako babky za druhej svetovej vojny.

1999 - Alžbeta Kopisová is the Young Talent of the Year 2024 and she really feels like it. She is bred on the milk of Alma Mater STU, where she underwent a wide range of artistic media penetration - from ambiguous design to working with matter. During the pandemic, she ran away from the studio to slaughter pigs in a Norwegian meat factory and then, together with her accomplice - Zuzana Hančíková, cast a series of male phalluses that never fade and certainly never disappoint. She is currently a student at the VŠVU, Department of Photography and New Media. She likes photography so much that the father of her child was able to seduce me, and as of January 7, 2024, she's been nursing like a WWII-era grandmother.

„ČLOVEK NEMÔŽE MAŤ VŠETKO, ALE MÔŽE MAŤ VŠETKÉHO DOSŤ.“

MATEJ KREMPASKÝ

Výstava sa zaoberá témou môjho novonadobudnutého statusu matky a výzvam s tým spolu súvisiacim bez zbytočnej romantiky. Vo fotografiách premietam vymedzenú životnú enklávu prvých mesiacov trýznivého mora materskej transformácie o ktorej mi pod nánosom spomienkového optimizmu akosi všetci zabudli povedať a je viac než inokedy kľúčové ostávať nad vecou napriek mlieku, ktoré mi statočne udiera do hlavy.

Humor sa stáva základným pilierom občas všedného, nevidadelného rytmu života plného disonancie, kedy riadim kočík s rovnakou rozkošou ako štvorvalec svojho automobilu.

Občas, oboje aj rovnako biedne.

Zároveň ohýbam možnú predstavu hrôzostrašnej reality neskúsenej mladej slobodnej matky, ktorá si svojou plodnosťou a inštinktom ničí život v spoločensky zaužívaných paradigmách rodičovstva ako role obete, ktorá nikdy nepustí hranice kuchyne nieto hranice štátu a hlboko milujem celé spektrum prežitkov prúdu existencie plynúcej tak prirodzene ako rastú nohy môjho dieťaťa, ktoré chce absolútne všetko.

** V závere by som rada vyslovila najúprimnejšiu vďaka môjmu milovanému potomkovi za spoluprácu ako čerstvému umelcovi vyjadrujúcemu turbulentné emócie prvých týždňov života pri priamej reakcii na násilný čin obliekania. Tento intenzívny zážitok môže byť zárodkom umelcových budúcich neistôt a tráum.*

Na vine je samozrejme matka.

The exhibition deals with the theme of my newly acquired status as a mother and the challenges that go along with it, without unnecessary romanticizing. In the photographs, I project a defined life enclave of the first months of the agonizing sea of maternal transformation that somehow, under the onslaught of recollective optimism, everyone has forgotten to tell me about, and it is more crucial than ever to stay on top of things despite the milk that is bravely hitting my head.

Humour becomes a fundamental pillar of the sometimes ordinary, untheatrical rhythm of a life full of dissonance, where I drive my pram with as much relish as I drive the four-cylinder of my car.

Occasionally, both also equally miserable.

At the same time, I bend the possible notion of the horrific reality of the inexperienced young single mother who, by her fertility and instinct, destroys her life in the socially established paradigms of parenting as a role of victim who never leaves the borders of the kitchen let alone the borders of the state, and I deeply love the full spectrum of the experience of the stream of existence flowing as naturally as the growing feet of my child who wants absolutely everything.